

**TỚ
CỰC GHÉT
CON NHỎ
ANDREA YOUNG**

“Thưa cô! Bạn A.J đánh em ạ!”

“Đánh đâu mà đánh!”, tớ cãi.

“Bạn ấy đánh em ạ! Bạn ấy huých cùi
chỏ vào khuỷu tay em ạ!”

Con nhỏ Andrea Young¹ này thật
phiên toái! Tớ mới chỉ chạm đến cái
khuỷu tay góc nghếch của nó thôi mà nó
đã ngoạc mồm ra kêu như thể bị cả con
voi giẫm lên không bằng.

Ước gì có con voi nào đó giẫm luôn
lên đầu con nhỏ đó đi. Nó đã làm phiền tớ

---

¹ Andrea Young /æn.driə jʌŋ/

từ khi còn bé tí. Lâu lắm rồi vì giờ tụi tớ đã học lớp hai rồi mà!

“Em nhìn thấy bạn A.J làm thế thật, thưa cô!”, Emily¹ lên tiếng. Nó là bạn của con nhỏ đáng ghét Andrea và nó cũng rất phiền toái.

“Cô có cần yêu cầu bạn nào tới gặp thầy Klutz² không đây?”, cô Daisy³ hỏi.

Thầy Klutz là thầy hiệu trưởng nên chẳng khác gì ông vua của trường tớ.

“Không ạ!”, cả tớ và con nhỏ khó ưa Andrea cùng nói.

“Tốt! Đã đến giờ học Mĩ thuật rồi. Cô không muốn các em lỡ giờ học này đâu! Cô giáo Mĩ thuật của các em, cô Hannah⁴,

---

¹ Emily /æ.mə.li/

² Klutz /klʌts/

³ Daisy /dei.zi/

⁴ Hannah /'hæ.nə/

rất dễ thương. Chắc chắn là cô ấy đã chuẩn bị rất nhiều hoạt động thú vị cho các em rồi!”.

“Mĩ thuật ấy ạ?”, tớ hỏi. “Em ghét môn Mĩ thuật lắm!”.

“Ồ, cậu thì môn gì chẳng ghét!”, con nhỏ khó ưa Andrea nói. Nó lúc nào cũng tỏ ra là mình biết tất tần tạt mọi thứ.

Đáng tiếc là *không* phải tớ ghét hết mọi thứ. Tớ không ghét bóng đá. Tớ không ghét trượt ván. Tớ không ghét đạp xe mạo hiểm. Tớ cũng chẳng ghét phim có quái vật, đặc biệt là khi quái vật đập phá xe và những món đồ khác. Nhưng tớ thực sự ghét trường học và đặc biệt là ghét con nhỏ Andrea.

“Tớ thích học Mĩ thuật”, nhỏ Andrea trẻ môi nói, làm như có ai thềm quan tâm lắm ấy. Nó lôi ra hộp đồ dùng môn Mĩ thuật to bụi đem từ nhà đi. Trong đó có

sáp màu, bút chì màu và nhiều thứ khác.
“Khi lớn lên, tớ muốn trở thành nghệ sĩ.
Mẹ tớ nghĩ tớ là người có nhiều ý tưởng
rất sáng tạo. Tớ thích tạo ra các thứ!”

“Nó nên tạo ra một chỗ trống cho nó
luôn đi!”, tớ thì thầm với thằng Ryan¹ ngồi
ở hàng ghế kế bên.

“Ha ha ha ha...”, thằng Ryan cười
thành tiếng. Cô Daisy nghiêm mặt nhìn
khiến nó nín bật.

“Nhanh lên nào, các em!”, cô nói.
“Đem đồ dùng môn Mĩ thuật sang phòng
học vẽ nào! Cô Hannah đang chờ đấy!”

Chỉ có con nít mới vẽ tranh. Thật
tình! Mĩ với chả thuật, quá vớ vẩn!

---

¹ Ryan /ri.ən/

2

VẼ TRANH NGÓN TAY CÙNG CÔ HANNAH

Emily là người giữ cửa. Thằng Michael¹, cái thằng lúc nào cũng không chịu buộc dây giày, là người đi đầu hàng. Phòng học Mĩ thuật ở tít phía bên kia trường. Phải đi bộ cả trăm triệu cây số mới tới được đó. Thằng Michael kêu ca với cô Daisy là đến phòng học Mĩ thuật không khác gì đi dọc công viên Grand Crayon nên cô cho

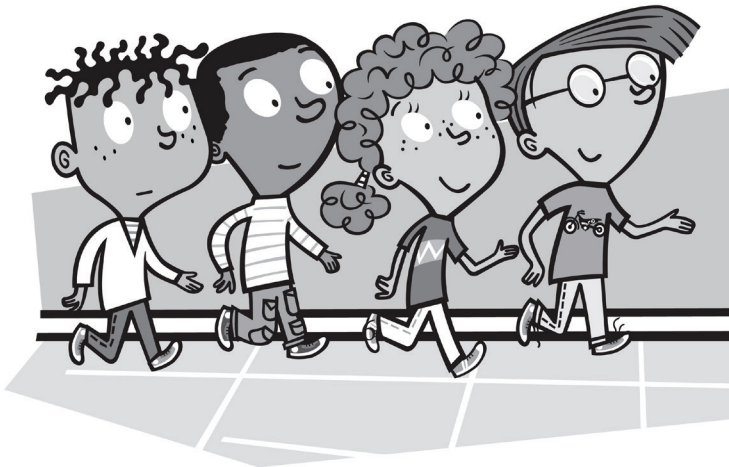
---

¹ Michael /markl/

chúng tớ dừng uống nước ở vòi nước lọc ngay ngoài cửa phòng học Mĩ thuật.

Đó chính là chỗ cô Hannah đang đứng. Cô ấy là người trông buồn cười nhất mà tớ từng thấy. Cô mặc chiếc váy trông như thể được làm từ một mớ khăn rửa mặt đủ màu sắc, khâu lại với nhau. Cô đeo một đôi găng tay to, dày, hệt như loại găng tay mẹ tớ vẫn dùng để nhắc món đồ nóng nào đó ra khỏi lò nướng ấy.

Trông cô Hannah thật kì cục!

“Chào các em học sinh lớp hai!”, cô nói khi chúng tớ chạy ủa vào phòng Mĩ thuật. “Các em có thích chiếc váy mới của cô không? Nó được làm từ những miếng lót nôi cũ cô mua trên mạng đấy. Cô đã khâu chúng lại với nhau.”

Cô Hannah còn xoay một vòng để chúng tớ có thể nhìn thấy rõ chiếc váy mới của mình.

“Đẹp tuyệt cô ạ!”, con nhỏ khó ưa Andrea nói. Lúc nào nó chẳng khen ngợi người lớn vì mọi thứ cơ chứ! Con nhỏ này thật là khéo! Thật tình, tớ nghĩ đây là chiếc váy ngớ ngẩn nhất trong lịch sử thế giới. Tớ đến ngồi với tụi bạn, là Ryan và Michael, nhưng cô Daisy đã ngăn lại.

Cô ấy nói với cô Hannah là có một số bạn không được phép ngồi cạnh nhau. Tớ biết điều đó có nghĩa là gì.

“Một trai – một gái – một trai – một gái.”, cô Daisy nói và chỉ tay đến chỗ chúng tớ có thể ngồi. Tớ phải ngồi cùng bàn, ở giữa con nhỏ khó ưa Andrea Young và con nhỏ mít ướt bạn nó, Emily.

Cô Daisy còn đưa cho chúng tớ mỗi đứa một cái thẻ tên để cô Hannah biết mà gọi. Sau đó, cô ấy xuống phòng chờ giáo viên, không quên dặn cô Hannah nếu có việc gì cần thì cứ gọi cô ấy.

Phòng chờ giáo viên là nơi giáo viên thường ở đó khi không có tiết dạy.

Tớ chưa bao giờ ở đó. Chẳng có học sinh nào *từng* ở đó trong lịch sử thế giới, vì học sinh không được phép vào phòng chờ giáo viên. Phòng chờ giáo viên giống như câu lạc bộ dành riêng cho giáo viên vậy!

Bạn tớ, thằng Billy¹, đã từng học lớp hai năm ngoái nói là các thầy cô thường tổ chức tiệc cả ngày ở trong phòng chờ ấy. Nó nói giáo viên nhảy múa suốt và chơi bịt mắt bắt dê, ăn bánh, chơi trò ném phi tiêu.

---

¹ Billy /'bɪ.li/